

CONSILIUL LEGISLATIV

CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETARIATUL GENERAL

Rep. Legislativ

Doamnei Secretar General Adjunct Ioana BRAN-VOINEA,

Urmare adreselor Dumneavoastră nr. Plx.296/29.09.2025 și nr. Plx.297/29.09.2025, vă transmitem, alăturat, avizele Consiliului Legislativ referitoare la:

-propunerea legislativă pentru completarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 57 din 2019 privind Codul administrativ;

-propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ.

În vederea facilitării analizei juridice a proiectelor, vă recomandăm consultarea site-ului oficial al instituției noastre, www.clr.ro, secțiunea „Evidența legislației”, pentru accesarea fișelor actelor normative incidente, cu toate intervențiile legislative suferite.

De asemenea, în secțiunea „Versiuni consolidate” aveți posibilitatea de a consulta versiunile consolidate ale legilor, ordonanțelor, ordonanțelor de urgență, precum și ale hotărârilor cu caracter normativ adoptate de Guvern.

Cu deosebită considerație,

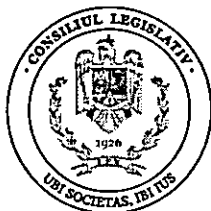
PRESEDINTE

Florin IORDACHE

București

Nr. R2457/13.10.2025

CONSILIUL LEGISLATIV

AVIZ

**referitor la propunerea legislativă pentru completarea
Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 57 din 2019
privind Codul administrativ**

Analizând propunerea legislativă pentru completarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 57 din 2019 privind Codul administrativ, transmisă de Secretarul General al Camerei Deputaților cu adresa nr. Plx.296/29.09.2025 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D791/30.09.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Prezenta propunere are ca obiect de reglementare completarea art. 142, 160 și 204 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit Expunerii de motive, demersul legislativ vizează „modificarea cadrului normativ referitor la renunțarea la aplicarea pedepsei și amânarea aplicării pedepsei pentru infracțiunile de serviciu și infracțiunile de corupție sancționate cu pedeapsă privativă de libertate, aplicabile exclusiv hotărârilor pronunțate după intrarea în vigoare a prezentei legi”.

2. Prin conținutul său normativ, proiectul face parte din categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3) lit. o) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea dispozițiilor art. 75

alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Camera Deputaților.

3. Menționăm că, la Consiliul Legislativ, se află în curs de avizare încă o propunere legislativă ce vizează modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, transmisă de către Secretarul General al Camerei Deputaților cu adresa nr. Plx.297/29.09.2025.

Pentru sistematizarea legislației și promovarea unor soluții unitare, sugerăm dezbateră concomitentă a acestor propuneri legislative, în vederea adoptării unui singur act normativ.

4. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

5. Referitor la soluțiile legislative propuse, precizăm că, ținând seama de dispozițiile art. 82 alin. (1) și ale art. 90 alin. (1) din Codul penal, precum și de jurisprudența Curții Constituționale în domeniu, soluțiile legislative propuse prin proiect, referitoare la stabilirea încetării de drept a mandatului delegatului sătesc, al primarului, al consilierului local și al consilierului județean, precum și a raportului de serviciu al funcționarului public, ca efect al hotărârii definitive prin care instanța a dispus amânarea aplicării pedepsei pentru anumite categorii de infracțiuni, nu pot fi acceptate.

Așa cum a subliniat Curtea Constituțională în **Decizia nr. 905/2020**, *„în ceea ce privește consecințele extrapenale derivate din infracțiunea săvârșită în cazul amânării aplicării pedepsei, având în vedere dispozițiile art. 90 din Codul penal, ce constituie cadrul general, de principiu, cu privire la efectele amânării aplicării pedepsei, care sunt provizorii, până la expirarea termenului de supraveghere, și definitive, după acest termen, Curtea reține că legiuitorul, în virtutea principiului legalității prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, nu mai poate reglementa distinct decăderi, interdicții sau incapacități prin alte norme, chiar dacă, într-o astfel de situație, prezumția de nevinovăție încetează să mai subziste față de persoana vizată a cărei vinovăție a fost dovedită fără dubiu, fiind stabilită prin hotărârea judecătorească definitivă [așa cum s-a mai arătat, în temeiul art. 396 alin. (4) din Codul de procedură penală, hotărârea privind amânarea aplicării pedepsei se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat].*

Astfel cum a reținut Curtea Constituțională, ori de câte ori apreciază oportun, în funcție de materia normată, legiuitorul poate

conferi condamnării penale efecte juridice care excedează sancțiunii penale, reglementând decăderi, interdicții sau incapacități care rezultă din condamnare. Aceste consecințe extrapenale care derivă din condamnare operează în condițiile și termenele stabilite de lege (a se vedea Decizia nr. 304 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 5 iulie 2017, paragraful 32). De asemenea constatarea ilicitului penal printr-o hotărâre judecătorească definitivă înlătură prezumția de nevinovăție a persoanei acuzate și o plasează prin ea însăși în afara cadrului legal de exercitare a funcției. De aceea, condamnarea în sine este cea care determină pierderea integrității/probității, element fundamental al exercitării autorității publice fără de care persoana care ocupă respectiva funcție publică nu mai are legitimitatea de a-și continua activitatea. Numai condamnarea este cea care determină schimbarea situației juridice a persoanei care exercită autoritatea publică și o descalifică pe aceasta din punct de vedere legal și moral pentru ocuparea funcției în care a fost investită (a se vedea Decizia nr. 582 din 20 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 din 21 septembrie 2016, paragraful 52).

Însă, în cazul amânării aplicării pedepsei, fapta săvârșită constituie infracțiune și tragerea la răspundere penală este posibilă, motiv pentru care acțiunea penală se exercită și se epuizează în condiții normale, dar judecătorul manifestă încredere în posibilitățile de îndreptare ale inculpatului fără a fi necesară sancțiunea penală și, ca atare, nu îl condamnă și nu îi aplică o pedeapsă. De asemenea, astfel cum s-a arătat mai sus, îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru a se putea dispune măsura amânării aplicării pedepsei creează pentru destinatarul normei vocație la beneficiul acestei măsuri, iar nu un drept. Ca atare, consecințele juridice ale amânării aplicării pedepsei, pronunțată de instanța de judecată în condițiile legii, sunt guvernate de Codul penal, lege care reglementează condițiile în care persoanei față de care s-a dispus această soluție nu i se mai aplică pedeapsa și aceasta nu este supusă niciunei decăderi, interdicții sau incapacități ce ar putea decurge din infracțiunea săvârșită” (par. 28 - 31).

În plus, menționăm că, în **Decizia nr. 187/2021**, Curtea Constituțională a reținut că: „potrivit art. 90 din Codul penal, persoana față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei nu este supusă niciunei decăderi, interdicții sau incapacități ce ar putea decurge din infracțiunea săvârșită. Este adevărat că, în ipoteza aplicării unei

asemenea proceduri de individualizare a pedepsei, instanța judecătorească a stabilit că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat, însă a apreciat, raportat și la persoana sa, că acesta se poate îndrepta fără aplicarea pedepsei. Acceptând că, în cazul dat, buna reputație reprezintă un concept juridic, și nu unul eminamente moral, rezultă că legiuitorul nu are posibilitatea să stabilească în cazul amânării aplicării pedepsei că persoana nu beneficiază de o reputație care să îi permită accederea la funcția de judecător/procuror. Prin urmare, în situația dată, a lega o consecință juridică de soluția de amânare a aplicării pedepsei, respectiv reputația îndoielnică, înseamnă a încălca însuși art. 90 din Codul penal, ceea ce ar fi contrar principiului legalității consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție (a se vedea cu privire la valorizarea în plan constituțional a efectelor amânării aplicării pedepsei și Decizia nr. 905 din 16 decembrie 2020, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii în Monitorul Oficial al României, Partea I)” (par. 67).

Precizăm că argumentele sus-menționate ale Curții Constituționale sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și în ceea ce privește situația în care instanța a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei, întrucât, similar normei din cuprinsul art. 90 alin. (1) din Codul penal la care se referă instanța de contencios constituțional, norma din cuprinsul art. 82 alin. (1) din Codul penal prevede că *persoana față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei nu este supusă niciunei decăderi, interdicții sau incapacități ce ar putea decurge din infracțiunea săvârșită.*

*

* *

În concluzie, față de cele de mai sus, prezenta propunere legislativă nu poate fi adoptată.

PREȘEDINTE
FLORIN IORDACHE

București
Nr. 750/13.10.2025